

אמר: "תמסור דרישת שלום לאבא. אתה בסדר. אתה לא תישאר בתל-עדשים ולא תדריך עולים. אתה תלך לצבא ותישאר בצבא. זהו". עובד, אחד משני הבחורים מכפר ביל"ו, נשמע כמבקש על נפשו: "גם אני רוצה לצבא". בן-גוריון נתן בו מבט ואמר: "בסדר. שניכם, רפאל ואתה תלכו לצבא." אמר וחרץ.

הבחור השני מכפר ביל"ו ביקש רשות לדבר. זוריק לב. נהרג במלחמת יום הכיפורים, כאשר הוביל מטוסי "סקייהוק" לתקיפה בסואץ וגופתו לא נתגלתה עד היום. זוריק – מפקד בסיס חיל-האוויר ברמת-דוד. זוריק, שלא הספיק להיות מחותן שלי, כאשר בני, שנים רבות מאוחר יותר, נשא לאשה את בתו היתומה ואני לא הספקתי להיות אב לבתו, מפני שבני נהרג כטייס שבועיים לאחר הנישואין. היתה לזוריק בקשה אל בן-גוריון: "אני טייס. טסתי ב'מוסקיטו' באיזור ים המלח. צללתי. פגעתי ב'פרופלור' בגגה של מכונית. זה היה האוטו של רוטשילד. זרקו אותי מחיל-האוויר. אני מוכרח לחזור. אתה תחזיר אותי לחיל-האוויר". בן-גוריון הבטיח לו: "תחזור לחיל-האוויר".

הפלוגה הלכה והתגבשה. הודות לרמת אימונים גבוהה הגיעה ליכולת מקצועית מעולה. היינו שרויים במתח מתמיד. פעולות רבות, שתוכננו לפרטיהן בוטלו על סף ביצוען על-פי הוראות מגבוה. בוקר אחד קיבלנו את הפקודה לפשוט על כונתיליה – באותו לילה. התכנית היתה לנסוע ממחנה "נתן", שליד באר-שבע, דרך הכביש של שדה-בוקר, מצפה-רמון, נחל פארן, הג'יראפי – עד לגבול המצרי, לפשוט על כונתיליה שמעבר לגבול ולחזור לבסיס עוד באותו לילה. ההכנות לפעולה מעין זו כבר דבר שבשגרה. את פרטי הפרטים עיבדנו תוך נסיעה מהמחנה לגבול המצרי. ירדנו מהרכב במרחק של 14 ק"מ מכונתיליה. השעה היתה עשר בלילה. התחלנו במסע מאומץ לעבר היעד – פלוגתו של מאיר הר-ציון ופלוגתי. פלוגה שלישית הציבה חסימות על ציר הפטרולים המצרי. היה ליל ירח. בנקודת ההערכות מאיר ואני שינינו את כיוון ההתקפה. גילינו אוהלי בדואים וחששנו, שנתגלה בטרם עת. ביצענו איגוף ימני, במקום איגוף שמאלי כמתוכנן, ותקפנו מכיוון מערב למזרח. השתלטנו במהירות על שני המבנים המרכזיים של משטרת כונתיליה, שניצבו על תל-כונתיליה הגבוהה. ההפתעה היתה שלמה והמהירות לא הותירה לכוח המצרי זמן להתארגנות. באותו יום הגיע למשטרה כוח מצרי שנועד להחליף את הכוח הקודם. לא ידענו על כך. תפשנו את שני הכוחות במבנים. על פעולה זו קיבלתי את צל"ש הרמטכ"ל, שהוסב אחר-כך ל"אות

העוז". היינו חולייה קטנה. שני לוחמים ואני. הסתערנו על עמדה של מכונת-ירייה כבדה וחסלנו אותה. בידינו היו "עוזים". יצאנו לפני אור ראשון, נושאים על גבנו בחור הרוג מן הפלוגה השנייה, פצועים אחדים, שלל רב ושיירה של שבויים מצריים. בהליכה מהירה הגענו לכלי-הרכב. מבחינה פיסית היתה זו אחת הפעולות הקשות שנתנסיתי מעודי. היתה זו דוגמה חשובה ליכולת לפעול מהר, בתנאים קשים ויוצאי-דופן ולבצע את הפעולה בשלמות. בשבילנו זו היתה המחשה לרוח ששררה אז בצנחנים: מבצעים הכול, תמיד, בכל תנאי וללא סייג, בדבקות במטרה. הפעולות של אז פיתחו תורות לחימה ואמצעי לחימה. האמצעים השתכללו מאז. התורות והלקחים היו היסודות לתורת הלחימה של הצבא. הרעיונות היו מהפכניים וחדשניים: פריצת שדות מוקשים, פריצת גדרות, לחימה בתעלות ובשטח בנוי, מטענים מיוחדים ללחימה בשטח בנוי. ביצענו הרבה תרגילים וצניחות, אימונים ימיים ונחיתה מן הים, מסירות גומי. הגענו לרמה גבוהה של שיתוף-פעולה עם חיל-הים וחיל-האוויר, על כל אלה ריחפה רוח של נכונות גדולה להעז באומץ לב ולהאמין, כי היכולת האנושית אין לה גבולות.

אריק שרון היה מפקד הצנחנים. תרומתו אז לטיפוח רוח הלחימה ולפיתוח שיטות הקרב היתה גדולה. הוא היה להוט אחרי פעילות מבצעית. לאחר כל פעילות חבלנית היה מזדרז אל הרמטכ"ל, משה דיין, להפציר בו, שיאשר לנו לבצע פעולת-תגמול. להיטותו וכוח ההשפעה שלו גרמו, שביצענו פעולות בתכיפות. כל פעולה נשאה אופי שונה. הריבוי והגיוון היו לרוחנו.

גם אכזבות היו. תמיד יש ואין ברירה אלא ללמוד לחיות איתן. חמישה חיילים שלנו נתפשו ברמת הגולן. הם ביצעו פעולות מודיעין. משימת פלוגתי – לתפוס חיילים סוריים כבני-ערובה. הסתערנו על מוצב-סורי – עורפייה, מצפון לדרדרה, על שיפולי רמת הגולן. מצאנו מוצב ריק. פלוגה שנייה הצליחה יותר. היא תפשה שבויים סוריים.